

dium im. Chopina, które zostało ufundowane w 1894 r. z okazji odsłonięcia pomnika Mistrza w Żelazowej Woli, miejscu jego urodzenia. Wówczas to kompozytor i pianista rosyjski Mili Białokirew w rocznicę śmierci Mistrza dnia 17 października dał na ten cel koncert pod egidą Towarzystwa Muzycznego, na którym wykonał nieznaną dotychczas nokturn Chopina, ofiarowany siostrze Ludwice. Koncert ten przyniósł na czysto 1053 rb. 13 kop., a odsetki z tej sumy szły na stypendium im. Chopina, z którego w 1904 r. korzystał wychowanek szkoły muzycznej Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego, Władysław Raczkowski, który został później wybitnym kierownikiem chórów na terenie poznańskim.

Kult chopinowski rozszerzał się powoli, stopniowo też wzrastało zainteresowanie pracami Sekcji, która doszła już do liczby 137 członków. W 1905 roku Sekcja uczestniczyła w dwutygodniowej wystawie pamiątek po Chopinie i Moniuszce w czasie grudniowych ferii świątecznych w lokalu szkolnym Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego, mieszczącym się wówczas w Alejach Jerozolimskich 80. Na wystawie tej znajdowały się też pamiątki, będące w posiadaniu Marii Ciechomskiej i Antoniego Jędrzejewicza.

W 1907 r., jak i za lat poprzednich czyniono starania w sprawie sprowadzenia zwłok Chopina do kraju, a nadto uzyskano od prof. Zygmunta Laskowskiego z Genewy akwarelę Kwiatkowskiego „Chopin na łożu śmierci” wraz z objaśnieniem szczegółowym, wykonaną w kilka godzin po śmierci Chopina. W 1908 r. wydała Sekcja tę akwarelę Kwiatkowskiego w 2500 egzemplarzach w celu zjednania sobie członków, jak również i w celach propagandowych. Kopia ta została wykonana w zakładzie fotochemigraficznym Bolesława Wierzbickiego i bardzo przyczyniła się do spopularyzowania nieśmiertelnego Mistrza.

W 1910 r. na wielki zjazd we Lwowie w setną rocznicę urodzin Chopina wydelegowano prezesa Sekcji dra Henryka Dobrzyckiego.

W 1911 r. Sekcja współdziałała czynnie przy zakładaniu w Paryżu stowarzyszenia „Société Frédéric Chopin à Paris”. Roczna składka członków zwyczajnych wynosiła tam 10 franków, członków założycieli jednorazowo 1000 fr., a popierających 100 fr. rocznie. Do prezydium zarządu Komitetu tego stowarzyszenia należeli: księżna de Brancoran, księżna de Rohan, ks. Adam Wiszniewski, baron Cara de Vaux, Władysław Mickiewicz, Jan Reszke, a z Warszawy, jako przedstawiciele Sekcji im. Fryd. Chopina dr Henryk Dobrzycki i Leopold Méyet. Prezesem tego stowarzyszenia paryskiego został Camille le Senne, a sekretarzem Edward Ganche, gorący wielbiciel Chopina, biograf i późniejszy propagator idei sprowadzenia zwłok Chopina do Polski i umieszczenia ich w grobach królewskich na Wawelu. W roku tym Sekcja poniosła dotkliwą stratę przez śmierć oddanego jej szczerze Leopolda Méyeta. Ciężko też zaniemógł dr Henryk Dobrzycki. Śmierć pierwszego, jak i choroba drugiego nie mogły się odbić korzystnie na działalności Sekcji, z konieczności jednakże ta nastąpiła zmiana, że zbiory Sekcji, które dotychczas miały pomieszczenie w prywatnym mieszkaniu Méyeta, musiały być przeniesione do lokalu Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego, którego Sekcja imienia Fryderyka Chopina była częścią składową.

W 1913 r. zarząd Sekcji stanowili: Antoni Jędrzejewicz, siostrzeniec Chopina, który piastował urząd prezesa, Wacław Kwiatkowski — wiceprezes, Izidor Kowalski — skarbnik i Feliks Konopasek.

W 1914 r. zbiory Sekcji zostały wzbogacone spuścizną po nieodżałowanym zmarłym b. prezesie Sekcji dr. Dobrzyckim, ale działalność Sekcji wskutek zawieruchy wojennej zamarła wówczas zupełnie. Dopiero w latach 1921 i 1922 znów zaczynała znowa się ożywiać, tak że Sekcja liczyła znów 43 członków. W tymże czasie zmarł prezes Sekcji Jędrzejewicz. W latach 1923 i 1924 ze zbiorów Sekcji korzystał przez dłuższy czas dr Henryk Opieński, robiąc tam studia do nowego wydania swej książki o Chopinie.